

Sygnatura akt I C 1166/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

ZAOCZNY

K., dnia 04-09-2018 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Porada-Łaska

Protokolant: sekretarz sądowy Sylwia Marek

po rozpoznaniu w dniu 04-09-2018 r. w Kaliszu na rozprawie

sprawy z powództwa (...) N. (...)z siedzibą w W.

przeciwko A. O. (1)

o zapłatę 427,51 zł

oddala powództwo.

SSR Katarzyna Porada - Łaska

Sygn. akt I C 1166/18

UZASADNIENIE

W dniu 11.08.2017 r. A.N. (...)z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego A. O. (2) kwoty 427,51 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Ponadto powód wniósł o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swego stanowiska powód podał, iż na podstawie umowy cesji z 14.06.2017 r. nabył od G. (...) wierzytelność w stosunku do pozwanego. Z kolei zbywca tej wierzytelności nabył ją od (...) Sp. z o.o. Pozwanego łączyła z (...) Sp. z o.o. umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Wierzyciel pierwotny wystawił notę debetową z 4.03.2016 r. z terminem płatności 18.03.2016 r. – z tytułu opłaty specjalnej za przedterminowe rozwiązanie umowy.

Sąd Rejonowy w Lublinie postanowieniem z 5.02.2018 r. przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

Pozwany nie zajął stanowiska w sprawie. Odpis pozwu z załącznikami oraz wezwanie na rozprawę zostało mu skutecznie doręczone przez awizo.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14.06.2017 r. doszło do zawarcia umowy cesji pomiędzy powodem a G. (...). Umowa ta została zawarta pod warunkiem – przeniesienia wierzytelności przez pierwotnego wierzyciela tj. P (...) Sp. z o.o. na G. (...). Załącznikiem do tej umowy miał być wykaz wierzytelności.

W dniu 29.06.2017 r. zawarto umowę cesji wierzytelności pomiędzy (...) Sp. z o.o. a G. (...). Przedmiotem tego przelewu była m.in. wierzytelność wobec pozwanego.

(dowód: umowy cesji: z 29.06.2017 r. k. 21-23v, z 14.06.2017 r. k. 25v-28, wyciąg z załącznika do umowy cesji z 29.06.2017 r. k. 15)

W dniu 14.07.2017 r. G. (...) sporządził wezwanie do zapłaty wobec pozwanego.

W dniach 29.06.2017 r. i 13.07.2017 r. wystosowano do pozwanego zawiadomienia o przelewie wierzytelności.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 31, zawiadomienia k. 34-35)

W dniu 2.12.2014 r. (...) Sp. z o.o. i pozwany zawarli umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Integralną częścią tej umowy miały być: regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych (...) Sp. z o.o. dla abonentów (...), cennik usług telekomunikacyjnych (...) Sp. z o.o. i regulamin promocji.

(dowód: umowa k. 36-41)

W dniu 4.03.2016 r. została wystawiona nota debetowa na kwotę 391,33 zł z terminem płatności 18.03.2016 r. W tytule płatności podano, że jest to opłata specjalna za rozwiązanie umowy. Jednocześnie poinformowano, że w dniu 1.03.2016 r. nastąpiła dezaktywacja konta z jednoczesnym rozwiązaniem umowy. Podano także, iż (...) sp. z o.o. anuluje naliczenie opłaty specjalnej wskazanej w nocie pod warunkiem kontynuowania umowy zgodnie z warunkami umowy po zawarciu dodatkowego porozumienia.

(dowód: nota k. 42)

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie powołanych wyżej dowodów, którym dał wiarę.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Po pierwsze, powód nie wykazał posiadania legitymacji – czynnej. Badanie w tym zakresie jest obowiązkiem sądu dokonywanym z urzędu.

O ile powód udowodnił zawarcie obu umów cesji, na które powoływał się w uzasadnieniu pozwu, a także nabycie wierzytelności wobec pozwanego przez G. (...) (przedłożono w tym zakresie wyciąg z załącznika do umowy cesji z 29.06.2017 r. (k. 15), to nie wykazał, że nabył powoływaną w pozwie wierzytelność wobec pozwanego od G. (...). Nie przedłożył bowiem wykazu wierzytelności, który zgodnie z umową cesji z 14.06.2017 r. miał być załącznikiem do tej umowy. W tym ostatnim zakresie udowodniono zatem jedynie, że powód nabył nieokreślony pakiet wierzytelności, nie wykazując, że była wśród nich wierzytelność wobec pozwanego.

Po drugie, powód nie udowodnił swojego roszczenia co do zasady.

(...) sp. z o.o. i pozwanego łączyła umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Umowa taka znajduje oparcie w art. 56 ustawy z dnia 16.07.2004 roku – Prawo telekomunikacyjne (t. jedn. Dz. U. 2014 r., poz. 243).

Powód poza wykazaniem, że taka umowa została zawarta, powinien udowodnić, że następnie doszło do jej rozwiązania umowy oraz do skutecznego wystawienia dokumentu, na który powołuje się w uzasadnieniu pozwu.

Tym obowiązkom powód nie sprostał. Przede wszystkim nie przedłożył integralnych części umowy w postaci: regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych (...) Sp. z o.o. dla abonentów (...), cennika usług telekomunikacyjnych (...) Sp. z o.o. i regulaminu promocji. Z dokumentów przedstawionych przez powoda nie wynika, aby pozwanego miała obciążać „opłata specjalna za rozwiązanie umowy”. Co więcej, powód nie udowodnił, że do rozwiązania umowy w ogóle doszło. Nie wykazał także, iż takie rozwiązanie jest niejako automatyczne. Nie wiadomo też z jakiego względu miało dojść do rozwiązania umowy, tzn. na czym polegało niedotrzymanie przez pozwanego warunków umowy. Można się jedynie domyślać, iż taką przyczyną było nie uiszczenie opłat przez pozwanego. Ale

gdyby tak miało być, to przecież przedmiotem i cesji i żądania byłyby także te nieuiszczone opłaty. Jak wynika z pisma z 4.03.2016 r. „(...) sp. z o.o. anuluje naliczenie opłaty specjalnej wskazanej w nocie pod warunkiem kontynuowania umowy zgodnie z warunkami umowy po zawarciu dodatkowego porozumienia”. Skoro tak i wobec faktu, iż wierzytelność z tytułu nie uiszczenia przez pozwanego opłat za korzystanie ze świadczeń (...) sp. z o.o. nie była przedmiotem z cesji z 29.06.2017 r. (bo co było przedmiotem cesji z 14.06.2017 r. – nie wykazano), to budzi wątpliwości czy nota z 4.03.2016 r. w ogóle zasadnie została wystawiona.

Ponadto powód nie udowodnił, że roszczenie jego jest w ogóle wymagalne. Nie przedłożył bowiem dowodu nadania ani doręczenia pisma/noty z 4.03.2016 r.

Podkreślić należy, że w procesie cywilnym to strony mają obowiązek wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, co jest potwierdzeniem reguły z art. 6 k.c., wyznaczającej sposób rozłożenia ciężaru dowodu. Konsekwencją regulacji ujętych w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. jest nie tylko obowiązek popierania wysuwanych twierdzeń stosownymi dowodami, ale przede wszystkim ryzyko niekorzystnego rozstrzygnięcia dla strony, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał.

Na gruncie przedmiotowej sprawy nie ulega wątpliwości, że obowiązek udowodnienia istnienia wierzytelności oraz jej wysokości, a także skutecznego dokonania cesji wierzytelności dochodzonej w przedmiotowym postępowaniu, spoczywał na stronie powodowej, bowiem to ona z faktów tych wywodziła swoje roszczenie o zapłatę. Zgodnie zaś z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontrydiktoryjności, Sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96). W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez strony nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych, sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów.

Zaznaczyć jeszcze należy, iż bezczynność pozwanego nie zwalnia Sądu z obowiązku krytycznego ustosunkowania się do twierdzeń pozwu. W razie następczących się wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń powoda, Sąd przeprowadza z urzędu postępowanie dowodowe. Uznanie przez Sąd twierdzeń powoda za prawdziwe, nie zwalnia Sądu od obowiązku dokonania prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu, opartego na twierdzeniach, ze stanowiska prawa materialnego (por. SN z 15.09.1967 r., II CRN 175/67, OSN 1968, Nr 8-9, poz. 142, SN z 1999-03-31, I CKU 176/97, opubl: Prokuratura i Prawo rok 1999, Nr 9, poz. 30). Kontrola w tym przedmiocie powinna dotyczyć zwłaszcza tego, czy nie wchodzi w grę nadużycie prawa podmiotowego według art. 5 k.c. (por. Komentarz do k.p.c. pod redakcją K. Piaseckiego, tom I, Wydawnictwo Beck, Warszawa 1996, s 1033-1034).

Wobec tego powództwo zostało oddalone.